

Udenrigsministeriet

Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240

21. juni 2019

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i den indeværende uge samt i de kommende to uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
Forenede sager C-477/18 og C-478/18	Exportslachterij J. Gosschalk m.fl. Den Europæiske Unions Domstol forelægges følgende spørgsmål vedrørende fortolkning af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 882/2004 af 29. april 2004 om offentlig kontrol med henblik på verifikation af, at foderstof- og fødevarerlovgivningen samt dyresundheds- og dyrevelfærdsbestemmelserne overholdes (EUT L 165 af 30. 4.2004, s. 1) med henblik på præjudiciel afgørelse: Må der i forbindelse med de gebyrer, der opkræves i henhold til artikel 27, stk. 2 og 4, sammenholdt med bilag VI i forordning nr. 882/2004/EF, medregnes forholdsmæssige andele af omkostninger til lønninger til det personale, som udfører den administrative afvikling og gebyropkrævningen i forbindelse med den gennemførte offentlige kontrol?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Fødevarestyrelsen Miljø- og Fødevarerministeriet (Repræsenteret ved Kammeradvokaten)	Mundtlig forhandling	04.07.19
C-89/18	A (Forelagt af Østre Landsret) I et tilfælde, hvor der er indført "nye restriktioner" for familiesammenføring mellem ægtefæller, der som udgangspunkt strider mod stand still-bestemmelsen i artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 (den til aftalen af 12. september 1963 mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet om en associering mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet knyttede afgørelse nr. 1180 af 19. september 1980 fra Associeringsrådet om udvikling af associeringen), og disse restriktioner begrundes med det af Domstolen i dommen af 12. april 2016 i sag C-561114, Gene, jf. også dommen af 10. juli 2014 i sag C-138/13, Dogan, anerkendte hensyn til "vellykket integration", kan da en regel som den danske udlændingelovs § 9, stk. 7 – der blandt andet betyder, at det	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet (Repræsenteret ved Kammeradvokaten)	Dom	10.07.19

	<p>overordnet er en betingelse for familiesammenføring mellem en person, som er tredjelandsstatsborger og har opholdstilladelse i Danmark, og dennes ægtefælle, at parrets tilknytning til Danmark er større end til Tyrkiet – anses for ”begrundet i et tvingende alment hensyn, som er egnet til at sikre virkeliggørelsen af det forfulgte lovlige formål og ikke går videre end, hvad der er nødvendigt for at nå formålet”?</p> <p>2) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, således at et tilknytningskrav som udgangspunkt anses for egnet til at sikre integrationsformålet. Kan der da, uden at dette strider mod restriktionstesten og proportionalitetskravet:</p> <p>i) anvendes en praksis, hvorefter der, når ægtefællen med opholdstilladelse i medlemsstaten (referencepersonen) først er kommet dertil som 12-13-årig eller senere, ved vurderingen af referencepersonens tilknytning til medlemsstaten lægges betydelig vægt på følgende: om den pågældende enten har haft et længerevarende lovligt ophold i medlemsstaten på ca. 12 år, eller har haft ophold og et fast arbejde i medlemsstaten, som indebærer en væsentlig grad af kontakt og kommunikation med kolleger og eventuelle kunder på medlemsstatens sprog, og som uden væsentlige afbrydelser har været i mindst 4-5 år, eller har haft ophold og et fast arbejde, som ikke indebærer en væsentlig grad af kontakt og kommunikation med kolleger og kunder på medlemsstatens sprog, uden væsentlige afbrydelser i medlemsstaten i mindst 7-8 år,</p> <p>ii) anvendes en praksis, hvorefter det taler imod opfyldelse af tilknytningskravet, at referencepersonen har bevaret en væsentlig tilknytning til sit hjemland ved at tage på hyppige eller langvarige besøg i hjemlandet, mens korterevarende ferieophold eller skoleophold ikke taler imod en tilladelse,</p> <p>iii) anvendes en praksis, hvorefter det med meget betydelig styrke taler imod opfyldelse af tilknytningskravet, at der foreligger en såkaldt ”gift, skilt og gift igen”-situation.</p>			
--	--	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Processkridt	Dato
C-723/17	<p>Craeynest e.a.</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal artikel 4, stk. 3, og artikel 19, stk. 1, andet afsnit, i traktaten om Den Europæiske Union, sammenholdt med artikel 288, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde samt med artikel 6 og 7 i [Europa- Parlamentets og Rådets] direktiv 2008/50/EF af 21. maj 2008 om luftkvaliteten og renere luft i Europa, fortolkes således, at såfremt det gøres gældende, at en medlemsstat ikke har placeret prøvetagningsstederne i en zone i overensstemmelse de kriterier, der er fastsat i punkt B, nr. 1, litra a), i bilag III til dette direktiv, skal de nationale retter på begæring af private, der er direkte eksponeret ved overskridelsen af grænseværdien som omhandlet i direktivets artikel 13, stk. 1, undersøge, om prøvetagningsstederne er placeret i overensstemmelse med disse kriterier, og hvis dette ikke er tilfældet, træffe alle nødvendige foranstaltninger over for</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	26.06.19

	<p>de nationale myndigheder, såsom udstedelse af et påbud om, at prøvetagningsstederne placeres i overensstemmelse med disse kriterier?</p> <p>2) Er der sket en overskridelse af en grænseværdi som omhandlet i artikel 13, stk. 1, og artikel 23, stk. 1, i direktiv 2008/50/EF af 21. maj 2008 om luftkvaliteten og renere luft i Europa, såfremt en overskridelse af en grænseværdi med midlingstid på et kalenderår, således som det følger af bilag XI til dette direktiv, allerede er fastslået på grundlag af måleresultaterne fra et enkelt prøvetagningssted som omhandlet i direktivets artikel 7, eller sker der kun en sådan overskridelse, når dette fremgår af gennemsnittet af måleresultaterne fra alle prøvetagningssteder i en bestemt zone i direktivets forstand?</p>			
C-729/17	<p>Europa-Kommissionen mod Den Helleniske Republik</p> <p>Påstande: — Det fastslås, at Den Helleniske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 49 TEUF samt artikel 15, stk. 2, litra b) og c), og artikel 15, stk. 3, i direktiv 2006/123/EF (1), idet den i medfør af lov 3898/2010 og præsidentdekret 123/2011 har begrænset den retlige form af udbydere af mediationsuddannelser til nonprofitorganisationer, som skal være oprettet af mindst en advokatsammenslutning og mindst et erhvervskammer i Grækenland.— Det fastslås, at Den Helleniske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 49 TEUF og artikel 13, 14 og 50, stk. 1, i samt bilag VII til direktiv 2005/36/EF (2), idet den har undergivet proceduren for anerkendelse af akademiske kvalifikationer betingelser i form af yderligere krav vedrørende certifikaters indhold, har pålagt udligningsforanstaltninger uden en forudgående vurdering af reelle forskelle, og har opretholdt bestemmelser, som fører til forskelsbehandling, ved at kræve, at en ansøger, der ønsker godkendelse som professionel mediator, og som har en godkendelse opnået i udlandet eller fra en godkendt udenlandsk uddannelsesinstitution efter at have fulgt undervisning i Grækenland, skal have erfaring svarende til deltagelse i mindst tre mediationsprocedurer. — Den Helleniske Republik tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Uddannelses- og Forskningsministeriet	Dom	26.06.19
C-16/18	<p>Dobersberger</p> <p>1) Omfatter anvendelsesområdet for direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser (herefter også kort benævnt »direktivet«), navnlig dets artikel 1, stk. 3, litra a), tillige levering af tjenesteydelser, så som forplejning af passagerer med mad og drikke, service ombord eller rengøringsydelser, som udføres af arbejdstagere i en tjenesteydelsesvirksomhed, der har hjemsted i udstationeringsmedlemsstaten (Ungarn) med henblik på opfyldelse af en kontrakt med en jernbanevirksomhed, der har hjemsted i værtsmedlemsstaten (Østrig), når disse tjenesteydelser leveres om bord på internationale tog, der ligeledes kører igennem værtsmedlemsstaten? 2) Omfatter direktivets artikel 1, stk. 3, litra a), tillige den situation, at en tjenesteydelsesvirksomhed, der har hjemsted i udstationeringsmedlemsstaten, ikke leverer de tjenesteydelser, der er nævnt i spørgsmål 1), med henblik på opfyldelse af en kontrakt med jernbanevirksomheden i værtsmedlemsstaten, som i sidste instans drager nytte af tjenesteydelserne</p>	Beskæftigelsesministeriet	GA	26.06.19

	<p>(modtageren af tjenesteydelserne), men med henblik på opfyldelse af en kontrakt med en anden virksomhed i værtsmedlemsstaten, som på sin side har indgået en kontrakt med jernbanevirksomheden (underkontrahentkæde)? 3)</p> <p>Omfatter direktivets artikel 1, stk. 3, litra a), tillige den situation, at en tjenesteydelsesvirksomhed, der er etableret i udstationeringsmedlemsstaten, ikke benytter egne arbejdstagere ved levering af de tjenesteydelser, der er nævnt i spørgsmål 1), men personale ansat i en anden virksomhed, som blev stillet til dens rådighed allerede i udstationeringsmedlemsstaten? 4)</p> <p>Uanset besvarelsen af spørgsmål 1), 2) og 3): Er EU-retten, navnlig fri udveksling af tjenesteydelser (artikel 56 og 57 TEUF), til hinder for en national ordning, hvorefter det er et ufravigeligt krav, at virksomheder, der udstationerer arbejdstagere på en anden medlemsstats område med henblik på levering af en tjenesteydelse, overholder arbejds- og ansættelsesvilkår i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i direktivets artikel 3, stk. 1, samt overholder forpligtelser i tilknytning hertil (så som navnlig forpligtelsen til at anmelde grænseoverskridende udstationering af arbejdstagere til en myndighed i værtsmedlemsstaten samt til at medbringe dokumentation for størrelsen af lønnen til disse arbejdstagere og for, at de er omfattet af en social sikringsordning), tillige i de tilfælde, hvor de arbejdstagere, der er blevet udstationeret på tværs af grænserne, (for det første) tilhører det mobile personale i en jernbanevirksomhed, der driver grænseoverskridende virksomhed eller en virksomhed, der leverer tjenesteydelser, der er typiske for en jernbanevirksomhed (forplejning af passagerer med mad og drikke; service om bord) i tog, der passerer grænserne mellem medlemsstaterne, og hvor udstationeringen (for det andet) overhovedet ikke beror på en tjenesteydelsesaftale, eller i det mindste ikke beror på en aftale om levering af tjenesteydelser mellem den udstationerende virksomhed og tjenesteydelsesmodtageren, der driver virksomhed i en anden medlemsstat, idet den udstationerende virksomheds forpligtelse over for tjenesteydelsesmodtageren – der driver virksomhed i en anden medlemsstat ved hjælp af underkontrahenter (en underkontrahentkæde) – og hvor den udstationerede personale, der (for det tredje) ikke er ansat af den udstationerende virksomhed, men af en tredjemand, som overlod sine ansatte til den udstationerende virksomhed allerede i den medlemsstat, hvor den udstationerende virksomhed har hjemsted?</p>			
C-255/18	<p>State Street Bank International</p> <p>Sagen vedrører fortolkning af navnlig artikel 103 og 104 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT 2014, L 173, s. 190)</p> <p>EU-Domstolen er forelagt følgende spørgsmål: »a) Omfatter »ændringer i status«, der som omhandlet i artikel 12 i forordning (EU) 2015/63 ikke har nogen konsekvenser for bidragspligten, en lodret fusion af et institut, der tidligere var underlagt tilsyn fra en national afviklingsmyndighed, med et</p>	Finanstilsynet	GA	26.06.19

	<p>moderselskab, som er hjemmehørende i en anden medlemsstat, hvis fusionen er foregået inden for bidragsperioden, og gælder denne regel også, hvis fusionen og instituttets efterfølgende opløsning fandt sted i 2015, hvor hverken den nationale afviklingsmyndighed eller den nationale fond endnu var blevet oprettet formelt af medlemsstaten, og bidragene endnu ikke var blevet beregnet? b) Skal artikel 12 i forordning (EU) 2015/63, sammenholdt med samme forordnings artikel 14 samt artikel 103 og 104 i direktiv 2014/59/EU, fortolkes således, at et institut også i tilfælde af en lodret fusion med et moderselskab fra en anden medlemsstat er forpligtet til at betale fuldt bidrag for hele det pågældende år og ikke i forhold til det antal måneder, hvor instituttet har været underlagt tilsyn fra den første medlemsstats afviklingsmyndighed, hvilket svarer til det, der er foreskrevet for »nyligt tilsynsbelagte« institutter som omhandlet i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2015/63? c) Finder de bestemmelser, som gælder for det almindelige bidrag, og navnlig artikel 12, stk. 2, i forordning (EU) 2015/63, henset til direktiv 2014/59/EU og forordning (EU) 2015/63 og de principper, der ligger til grund for systemet for afviklingsværktøjer i forbindelse med bankkriser, også anvendelse på det ekstraordinære bidrag med hensyn til tidspunktet for udpegningen af, hvem der er forpligtet til at betale bidraget, samt bidragets størrelse, idet der tages højde for det ekstraordinære bidrags art og de omstændigheder, under hvilke det må opkræves?»</p>			
C-386/18	<p>Coöperatieve Producentenorganisatie en Beheersgroep Texel</p> <p>Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 66, stk. 1, i forordning nr. 508/2014 og artikel 65, stk. 6, i forordning nr. 1303/2013. Det første spørgsmål er, om en medlemsstat over for en producentforening, der har indgivet en ansøgning om støtte til forberedelse og gennemførelse af produktions- og afsætningsplaner, kan gøre gældende, at det ikke er muligt at indgive ansøgning for bestemte udgifter eller for en bestemt periode. Det andet spørgsmål vedrører det retsgrundlag, som den tildelte støtte er baseret på. Det tredje spørgsmål vedrører følgerne af, at en ansøgning om støtte til forberedelse og gennemførelse af en produktions- og afsætningsplan indgives, efter, at produktions- og afsætningsplanen er forberedt og gennemført</p> <p>EU-Domstolen er blevet forelagt følgende præjudicielle spørgsmål: – 1a. Er artikel 66, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 508/2014 af 15. maj 2014 om Den Europæiske Hav- og Fiskerifond og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2328/2003, (EF) nr. 861/2006, (EF) nr. 1198/2006 og (EF) nr. 791/2007 samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1255/2011 (forordning 508/2014), der bestemmer, at Den Europæiske Hav- og Fiskerifond »støtter« forberedelse og gennemførelse af produktions- og afsætningsplaner som omhandlet i artikel 28 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1379/2013 af 11. december 2013 om den fælles markedsordning for fiskevarer og akvakulturprodukter, om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1184/2006 og (EF) nr. 1224/2009 og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 104/2000 (forordning 1379/2013) til hinder for, at en medlemsstat over for en producentorganisation, der har indgivet ansøgning om en sådan</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet Fiskeristyrelsen Udenrigsministeriet	GA	26.06.19

	<p>støtte, gør gældende, at medlemsstaten på tidspunktet for ansøgningens indgivelse ikke havde åbnet mulighed for, at en sådan ansøgning kunne indgives for en bestemt kategori af udgifter (i det foreliggende tilfælde udgifter til forberedelse og gennemførelse af produktions- og afsætningsplaner) eller for en bestemt periode (i dette tilfælde året 2014), hverken i sit af Europa-Kommissionen godkendte operationelle program eller i de nationale forskrifter om støtteberettigede udgifter?</p> <p>– 1b. Har det for besvarelsen af spørgsmål 1a nogen betydning, at producentorganisationen i henhold til artikel 28 i forordning 1379/2013 har pligt til at forelægge en produktions- og afsætningsplan for medlemsstaten og efter medlemsstatens godkendelse af produktions- og afsætningsplanen har pligt til at gennemføre den?– 2. Såfremt spørgsmål 1a besvares således, at artikel 66, stk. 1, i forordning 508/2014 er til hinder for, at en medlemsstat over for en producentorganisation, der har indgivet en ansøgning om støtte til forberedelse og gennemførelse af produktions- og afsætningsplaner, kan gøre gældende, at medlemsstaten ikke havde åbnet mulighed for en sådan ansøgning på det tidspunkt, da ansøgningen blev indgivet, kan den pågældende støtteansøger da direkte af artikel 66, stk. 1, i forordning 508/2014 udlede et retsgrundlag for et krav på den pågældende støtte over for sin medlemsstat?– 3. Såfremt spørgsmål 2 skal besvares således, at den pågældende støtteansøger i det i spørgsmål 2 omhandlede tilfælde direkte af artikel 66, stk. 1, i forordning 508/2014 udlede et retsgrundlag for et krav på den pågældende støtte over for sin medlemsstat, er artikel 65, stk. 6, i Europa- Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1303/2013 af 17. december 2013 om fælles bestemmelser for Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, Den Europæiske Socialfond, Samhørighedsfonden, Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne og Den Europæiske Hav- og Fiskerifond og om generelle bestemmelser for Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, Den Europæiske Socialfond, Samhørighedsfonden og Den Europæiske Hav- og Fiskerifond og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1083/2006 (forordning 1303/2013) da til hinder for, at der ydes støtte til en produktions- og afsætningsplan, såfremt støtteansøgningen indgives efter, at produktions- og afsætningsplanen er forberedt og gennemført?</p>			
C-159/18	<p>Moens</p> <p>- Er den i nærværende tvist omhandlede omstændighed, dvs. benzinudslippet på en startbane, som førte til denne banes lukning, omfattet af begrebet »begivenhed« som omhandlet i præmis 22 i dom af 22. december 2008, Wallentin-Hermann (C-549/07, EU:C:2008:771), eller af begrebet en »usædvanlig omstændighed« som omhandlet i 14. betragtning til nævnte forordning, således som det er fortolket i dom af 31. januar 2013, McDonagh (C-12/11, EU:C:2013:43), eller overlapper disse to begreber hinanden. - Skal artikel 5, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11. februar 2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 fortolkes således, at en begivenhed som den i nærværende tvist omhandlede, dvs. benzinudslippet på en startbane, som førte til denne banes lukning, skal anses for en begivenhed, som er et led i et</p>	Transport-, Bygning-, og Boligministeriet	Dom	26.06.19

	<p>transporterende luftfartsselskabs sædvanlige aktivitetsudøvelse og følgelig ikke kan kvalificeres som en »usædvanlig omstændighed«, der fritager det transporterende luftfartsselskab for forpligtelsen til at betale kompensation til passagerer i tilfælde af en lang forsinkelse på en flyvning, der foretages af dette fly. - Såfremt en begivenhed, som den i nærværende tvist omhandlede, dvs. benzinudslippet på en startbane, som førte til denne banes lukning, skal anses for en begivenhed, der udgør en »usædvanlig omstændighed«, følger det da heraf, at der for det transporterende luftfartsselskab er tale om en »usædvanlig omstændighed«, som ikke kunne have været undgået, selv om alle forholdsregler, der med rimelighed kunne træffes, faktisk var blevet truffet?</p>			
C-396/18	<p>Cafaro</p> <p>1) Er de nationale bestemmelser i form af premierministerens dekret af 9. september 2008 – der i henhold til artikel 748, stk. 3, i codice della navigazione (luftfartsloven) regulerer begrænsningerne for ansættelse af flybesætningen hos CAI Spa og bl.a. foreskriver, at ansættelsesforholdet ophører, når arbejdstageren fylder 60 år – i strid med forordningen nr. 1178/2011 for så vidt som forordningen foreskriver en aldersgrænse på 65 år for piloter i erhvervsmæssig lufttransport? Såfremt den nationale særlovgivning skal undlades anvendt, finder denne forordning da anvendelse på den foreliggende sag?</p> <p>2) Subsidiært, og for så vidt som forordningen materielt set (ratione materiae) ikke finder anvendelse i den foreliggende sag, ønskes oplyst, om de ovennævnte nationale bestemmelser er i strid med det princip om forbud mod forskelsbehandling på grund af alder i henhold til direktiv 2000/78, og til Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder (artikel 21, stk. 1), som konkret kommer til udtryk i direktiv 2000/78?</p>	Transport-, Bygning-, og Boligministeriet	GA	26.06.19
T-474/17	<p>Portugal mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Kommissionens gennemførelsesafgørelse C(2017) 4136 af 26. juni 2017 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL), annulleres, for så vidt som den udelukker udgifter anmeldt af Portugal vedrørende en angivelig manglende overholdelse af maksimumsgrænser og betalingsfrister fra EU-finansiering.</p> <p>— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	26.06.19
C-274/18	<p>Schuch-Ghannadan</p> <p>1) Skal princippet om pro rata temporis i henhold til § 4, stk. 2, i rammeaftalen i bilaget til Rådets direktiv 97/81/EF af 15. december 1997 om rammeaftalen vedrørende deltidsarbejde, sammenholdt med princippet om ikkeforskelsbehandling i § 4, stk. 1, anvendes på en lovbestemmelse, hvorved den samlede varighed af umiddelbart på hinanden følgende ansættelser for en arbejdstager, der er ansat ved et østrigsk universitet i forbindelse med projekter med ekstern finansiering eller forskningsprojekter, for fuldtidsansatte er 6 år, i tilfælde af deltidsansættelse dog 8 år, og hvorved der endvidere, hvis der foreligger en objektiv begrundelse, særligt med henblik på</p>	Beskæftigelsesministeriet Moderniseringsstyrelsen	GA	27.06.19

	<p>fortsættelse eller færdiggørelse af forskningsprojekter eller publikationer, tillades en yderligere engangsførlængelse op til samlet 10 år for fuldtidsansatte og i tilfælde af deltidsansættelse op til samlet 12 år? 2) Er en lovbestemmelse som beskrevet i spørgsmål 1 en indirekte forskelsbehandling på grundlag af køn som omhandlet i artikel 2, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5. juli 2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv (omarbejdning), hvis der ud af alle de ansatte, for hvem denne bestemmelse gælder, rammes en væsentligt højere procentdel af kvindelige end mandlige ansatte. 3) Skal artikel 19, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5. juli 2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv (omarbejdning) fortolkes således, at en kvinde, der inden for anvendelsesområdet for en lovbestemmelse som anført i spørgsmål 1 hævder at være blevet indirekte forskelsbehandlet på grundlag af køn, fordi væsentligt flere kvinder end mænd er ansat på deltid, skal gøre denne omstændighed, særligt at kvinder rammes statistisk betydeligt hårdere, gældende ved fremlæggelse af konkrete statistiske tal eller konkrete forhold og påvise denne omstændighed med passende dokumentation?</p>			
C-379/18	<p>Deutsche Lufthansa</p> <p>1. Er en national forskrift, der bestemmer, at det af lufthavnsdriftsorganet indførte lufthavnsafgiftssystem skal forelægges den uafhængige tilsynsmyndighed til godkendelse, uden at forbyde lufthavnsdriftsorganet og lufthavnsbrugeren at fastsætte andre afgifter end de af tilsynsmyndigheden godkendte, forenelig med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/12/EF af 11. marts 2009 om lufthavnsafgifter (EUT L 70, s. 11), særligt artikel 3, artikel 6, stk. 3-5, samt artikel 11, stk. 1 og 7? 2. Er det foreneligt med det nævnte direktiv at fortolke national ret således, at en lufthavnsbruger er afskåret fra at anfægte tilsynsmyndighedens godkendelse af afgiftssystemet, men at lufthavnsbrugeren kan anlægge sag mod lufthavnsdriftsorganet og herunder gøre gældende, at den i afgiftssystemet fastsatte afgift ikke er rimelig?</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Transport-, Bygning-, og Boligministeriet	GA	27.06.19
C-445/18	<p>Vaselife International et Chrysal International</p> <p>1. Er den kompetente myndighed, College voor de toelating van gewasbeschermingsmiddelen en biociden (Ctgb), efter at have truffet en afgørelse om fornyet registrering af referencemidlet beføjet til at ændre gyldighedsperioden for en tilladelse til parallelhandel som omhandlet i artikel 52 i forordning (EF) nr. 1107/2009, hvilken tilladelse er meddelt før afgørelsen om fornyet registrering, således at den bliver i overensstemmelse med den senere dato for den gyldighedsperiode, der følger af afgørelsen om fornyet registrering af referencemidlet?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, er ændringen af gyldighedsperioden for en tilladelse til parallelhandel da en automatisk følge af en afgørelse om fornyet registrering af referencemidlet, som følger af selve forordning (EF) nr. 1107/2009? Er indførelsen af den nye dato for paralleltilladelsens gyldighedsperiode i den kompetente myndigheds register en administrativ gennemførelseshandling,</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	27.06.19

	<p>eller skal dette ske i medfør af en afgørelse truffet ex officio eller efter anmodning?</p> <p>3. Såfremt det andet spørgsmål besvares således, at der skal træffes en afgørelse, finder artikel 52 i forordning (EF) nr. 1107/2009, særligt denne artikels stk. 3, herved anvendelse?</p> <p>4. Såfremt det tredje spørgsmål besvares benægtende, hvilke(n) bestemmelse(r) finder da i dette tilfælde anvendelse?</p> <p>5. Kan et plantebeskyttelsesmiddel ikke anses for identisk som omhandlet i artikel 52 i forordning (EF) nr. 1107/2009, allerede fordi referencemidlet ikke (længere) hidrører fra samme virksomhed? Ved besvarelsen af dette spørgsmål anmodes Domstolen også om at komme ind på det spørgsmål, om der ved en tilknyttet virksomhed eller en virksomhed, der arbejder på licens, også kan forstås en virksomhed, der med rettighedsindehaverens samtykke fremstiller midlet efter samme recept. Har det herved betydning, om den proces, efter hvilken referencemidlet og det middel, der skal parallelimporteres, fremstilles, gennemføres af den samme virksomhed hvad angår aktivstoffet?</p> <p>6. Har en ændring af produktionsstedet for referencemidlet i sig selv betydning for besvarelsen af spørgsmålet om, hvorvidt midlet er identisk?</p> <p>7. Såfremt det femte og/eller det sjette spørgsmål besvares bekræftende, kan den heraf følgende konklusion (»ikke identisk«) da ændres derved, at den kompetente myndighed allerede har fastslået, at midlet ud fra sin sammensætning ikke eller i kun ringe omfang er blevet ændret?</p> <p>8. På hvem og i hvilket omfang hviler bevisbyrden for, at artikel 52, stk. 3, i forordning (EF) nr. 1107/2009 er opfyldt, hvis de respektive indehavere af godkendelsen til det parallelle middel og referencemidlet ikke er enige herom?</p>			
C-468/18	<p>R</p> <p>Såfremt en ret i en medlemsstat anmodes om at træffe afgørelse i en sag vedrørende tre anmodninger, nærmere bestemt om opløsningen af ægteskabelige forbindelser for forældrene til et mindreårigt barn, om forældreansvaret over for dette barn og om underholdspligten i forhold til det samme barn, kan bestemmelserne i artikel 3, litra a), artikel 3, litra d), og artikel 5 i forordning nr. 4/2009 da fortolkes således, at den ret, som har kompetence til at påkende skilsmisssagen, som – samtidig – er retten på det sted, hvor sagsøgte har sin sædvanlige bopæl, og den ret, for hvilken sagsøgte har givet møde, kan træffe afgørelse om anmodningen om underhold til barnet, selv om retten har erklæret sig inkompetent med hensyn til forældreansvaret over for det nævnte barn, eller kan anmodningen om underhold da kun afgøres af den ret, som har kompetence til at træffe afgørelse i den verserende sag om forældreansvaret over for dette barn?</p> <ul style="list-style-type: none"> • Såfremt en sag indbringes for en tilsvarende national ret, er anmodningen om underhold til det mindreårige barn da accessorisk i forhold til den verserende sag om forældreansvar som omhandlet i forordningens artikel 3, litra d)? • Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende, er det da til barnets bedste, at den på grundlag af artikel 3, litra a), i forordning (EF) nr. 4/2009 kompetente ret i en medlemsstat træffer afgørelse vedrørende forældrens underholdspligt i forhold til mindreårigt barn som følge af det ægteskab, hvorom der anmodes om opløsning, såfremt denne ret har erklæret sig 	Børne- og Socialministeriet Justitsministeriet	GA	27.06.19

	<p>inkompetent for så vidt angår forældreansvaret, idet den med retskraft har fastslået, at betingelserne i artikel 12 i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 ikke er opfyldt?</p>			
<p>Forenede sager C-585/18, C-624/18 og C-625/18</p>	<p>Krajowa Rada Sadownictwa m.fl</p> <p>Sag C-585/18 vedrører:</p> <p>1. Skal artikel 267, stk. 3, TEUF sammenholdt med artikel 19, stk. 1, og artikel 2 TEU samt artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at en helt nyetableret afdeling af den øverste domstol i en medlemsstat, som har kompetencen i forbindelse med en national dommers søgsmål, og som udelukkende skal bestå af dommere, der vælges af et nationalt organ, der har til opgave at sikre retsvæsenets uafhængighed (det nationale råd for retsvæsenet), men som på grund af den måde, hvorpå det er blevet sammensat og arbejder, ikke sikrer uafhængighed af den lovgivende og den udøvende magt, er en uafhængig domstol i EU-retten forstand?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal artikel 267, stk. 3, TEUF sammenholdt med artikel 19, stk. 1, og artikel 2 TEU samt artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder da fortolkes således, at en ikke-kompetent afdeling ved den øverste domstol i en medlemsstat, som opfylder de EU-retlige krav til en domstol og hvorved der er anlagt sag i en EU-retlig tvist, skal undlade at anvende de bestemmelser i den nationale lov, hvoraf det følger, at afdelingen ikke har kompetence i den pågældende sag?</p> <p>Sagerne C-624/18 og C-625/18 vedrører:</p> <p>1) Skal artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder sammenholdt med artikel 9, stk. 1, i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv fortolkes således, at den øverste ret i en medlemsstat i tilfælde af iværksættelse af et retsmiddel (søgsmål) ved denne ret, hvorved det gøres gældende, at forbuddet mod forskelsbehandling på grundlag af alder er blevet overtrådt over for endommer ved denne ret, samtidig med, at der fremsættes begæring om sikring af det rejste krav – med henblik på at beskytte de rettigheder, der følger af EU-retten, ved hjælp af foreløbige forholdsregler i henhold til national lov – er forpligtet til at undlade at anvende de nationale bestemmelser, hvorved kompetencen i den tvist, hvori retsmidlet er iværksat, tillægges en organisatorisk enhed ved denne ret, der ikke er funktionsdygtig, idet de pågældende dommerstillinger ikke er blevet besat?</p> <p>2) Såfremt dommerstillingerne ved den organisatoriske enhed, der i henhold til national ret har kompetence til at træffe afgørelse vedrørende det iværksatte retsmiddel, bliver besat: Skal artikel 267, stk. 3, TEUF sammenholdt med artikel 19, stk. 1, og artikel 2 TEU samt artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder da fortolkes således, at en helt nyetableret afdeling af den øverste domstol i en medlemsstat, der har kompetencen med hensyn til et søgsmål anlagt af en dommer ved den nationale ret i første og anden instans, og som udelukkende skal</p>	<p>Beskæftigelsesministeriet Justitsministeriet</p>	<p>GA</p>	<p>27.06.19</p>

	<p>bestå af dommere, der udvælges af et nationalt organ, der har til opgave at sikre retsvæsenets uafhængighed (Krajowa Rada Sądownictwa, herefter »det nationale råd for retsvæsenet«), men som på grund af den måde, hvorpå det er blevet oprettet og arbejder, ikke sikrer uafhængighed af den lovgivende og den udøvende magt, er en uafhængig domstol i EU-rettens forstand?</p> <p>3. Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende: Skal artikel 267, stk. 3, TEUF sammenholdt med artikel 19, stk. 1, og artikel 2 TEU samt artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder da fortolkes således, at en ikke-kompetent afdeling ved den øverste domstol i en medlemsstat, som opfylder de EU-retlige krav til en domstol og hvorved der er anlagt sag i en EU-retlig tvist, skal undlade at anvende de nationale bestemmelser, hvoraf det følger, at afdelingen ikke har kompetence i den pågældende sag?</p>			
T-377/18	<p>Intercept Pharma og Intercept Pharmaceuticals mod EMA</p> <p>Påstande: —Annullation af afgørelse ASK-40399, meddelt til sagsøgerne af sagsøgte den 15. maj 2018, om at udlevere dokumentation i henhold til forordning nr. 1049/2001/EF. —Sagsøgte betaler sagsøgernes sagsomkostninger og øvrige udgifter i forbindelse med dette søgsmål.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	28.06.19
T-602/17	<p>Spanien mod Kommissionen</p> <p>Påstande: Kommissionens gennemførelsesafgørelse C (2017) 4136 final af 26. juni 2017 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL), for så vidt angår frugter og grøntsager samt driftsfonde, annulleres, for så vidt som den vedrører Kongeriget Spanien.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	03.07.19
C-387/18	<p>Delfarma</p> <p>Er EU-retten, navnlig artikel 34 og 36 TEUF, til hinder for en national bestemmelse, hvorefter tilladelse til at markedsføre et parallelimporteret lægemiddel i en medlemsstat kan nægtes allerede af den grund, at det parallelimporterede lægemiddel i oprindelsesmedlemsstaten er godkendt som generikum til referenceproduktet, dvs. på grundlag af et resumé af dokumentationen, mens lægemidlet i bestemmelsesmedlemsstaten er godkendt som referencelægemiddel, dvs. på grundlag af fuldstændig dokumentation, og dette afslag gives uden at der foretages en undersøgelse af de to lægemidlers grundlæggende terapeutiske identitet, og uden at den nationale myndighed – selv om en sådan mulighed foreligger – har anmodet den relevante myndighed i oprindelsesmedlemsstaten om forelæggelse af dokumentationen?</p>	Lægemiddelstyrelsen	Dom	03.07.19
C-323/18	<p>Tesco-Global Áruházak</p> <p>Sagen vedrører: 1. Er den omstændighed, at en afgiftspligtig person, som udøver detailhandel fra forretninger, hvis aktionærer er udlændinge, og driver flere forretninger som et enkelt forretningsdrivende selskab, underkastes en særavgift, hvis satser er stærkt progressive, og nævnte afgiftspligtige person faktisk hører under det højeste afgiftstrin, mens det i praksis viser sig, at afgiftspligtige personer med nationale aktionærer, der driver franchisevirksomhed under samme</p>	Erhvervsstyrelsen	GA	04.07.19

<p>mærke – idet hver forretning typisk er et særskilt forretningsdrivende selskab – er fritaget for denne afgift eller hører under et af de lave afgiftstrin, hvorfor den afgift, som betales af selskaber med udenlandske aktionærer, og den samlede andel af afgiftsmæssige indtægter vedrørende disse reelt er væsentligt højere end fra afgiftspligtige personer med nationale aktionærer, forenelig med EUF-traktatens bestemmelser om princippet om forbud mod forskelsbehandling (artikel 18 TEUF og 26 TEUF), princippet om etableringsfriheden (artikel 49 TEUF), ligebehandlingsprincippet (artikel 54 TEUF), princippet om lighed hvad angår indehavelse af kapitalandele i selskaber som omhandlet i artikel 54 TEUF (artikel 55 TEUF), princippet om den frie udveksling af tjenesteydelser (artikel 56 TEUF), princippet om kapitalens frie bevægelighed (artikel 63 TEUF og 65 TEUF) og princippet om lighed hvad angår afgiftspålæggelse i forhold til virksomheder (artikel 110 TEUF)?</p> <p>2. Er den omstændighed, at en afgiftspligtig person, som udøver detailhandel fra forretninger og driver flere forretninger som et enkelt forretningsdrivende selskab, underkastes en særavgift, hvis satser er stærkt progressive, og nævnte afgiftspligtige person faktisk hører under det højeste afgiftstrin, mens det i praksis viser sig, at afgiftspligtige personer med nationale aktionærer, der konkurrerer direkte med den førstnævnte afgiftspligtige person og driver franchisevirksomhed under samme mærke –idet hver forretning typisk er et særskilt forretningsdrivende selskab – er fritaget for denne afgift eller hører under et af de lave afgiftstrin, hvorfor den afgift, som betales af selskaber med udenlandske aktionærer, og den samlede andel af afgiftsmæssige indtægter vedrørende disse reelt er væsentligt højere end fra afgiftspligtige personer med nationale aktionærer, forenelig med EUF-traktatens bestemmelser om forbud mod statsstøtte (artikel 107, stk. 1, TEUF)? 3. Skal artikel 107 TEUF og artikel 108, stk. 3, TEUF fortolkes således, at deres virkninger omfatter en afgiftsforanstaltning, hvoraf en afgiftsfritagelse– der udgør statsstøtte – som finansieres ved indtægterne af denne afgiftsforanstaltning, er en integrerende del, for så vidt som lovgiver, inden særavgiften på detailhandel blev indført, (på grundlag af markedsaktørernes omsætning) fastlagde størrelsen af de forventede budgetindtægter ved at anvende progressive satser på grundlag af omsætningen og ikke ved at indføre en generel afgiftssats og således nåede til et resultat, hvor lovgiver bevidst lod en del af markedsaktørerne være begunstiget af en fritagelse?4. Er princippet om procesækvivalens, effektivitetsprincippet og princippet om EU-rettens forrang til hinder for en medlemsstats praksis, hvorefter det under en afgiftskontrolprocedure, som er indledt af egen drift, eller under den efterfølgende retslige procedure – uagtet effektivitetsprincippet og princippet om pligten til at se bort fra en med EUretten uforenelig national bestemmelse – er umuligt at indgive en anmodning om tilbagebetaling af en afgift, der er angivet i henhold til en national afgiftslovgivning, som er i strid med EU-retten, fordi afgiftsmyndigheden eller retsinstansen kun undersøger spørgsmålet om en tilsidesættelse af EUretten som led i en særprocedure, der iværksættes efter begæring og alene inden proceduren af egen drift, skønt intet er til hinder for indgivelsen af en tilbagebetalingsanmodning som led i en</p>			
--	--	--	--

	administrativ eller retslig procedure hvad angår en afgift, hvis angivelse er i strid med national ret?			
T-598/17	<p>Italien mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Europa-Kommissionens gennemførelsesafgørelse 2017/1144 af 26. juni 2017, meddelt samme dag om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Garantifond for Landbruget og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) annulleres. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	04.07.19
C-624/17	<p>Tronex</p> <p>Sagen vedrører: (1) Det første spørgsmål 1.1) Skal en detailhandler, som leverer en genstand, som en forbruger har returneret til ham, eller en genstand, som er blevet overflødig i hans sortiment, tilbage til sin leverandør (det være sig importøren, engroshandleren, distributøren, producenten eller en anden, som han har modtaget genstanden fra) anses for at være en indehaver, der skiller sig af med genstanden som omhandlet i rammedirektivets artikel 3, nr. 1)? 1.2) Har det nogen betydning for besvarelsen af spørgsmål 1.1), om der herved er tale om en genstand, som har en mangel eller en defekt, der er nem at afhjælpe? 1.3) Har det nogen betydning for besvarelsen af spørgsmål 1.1), om der herved er tale om en genstand, der har en mangel eller en defekt af et sådant omfang eller betydning, at genstanden som følge heraf ikke længere er egnet til eller kan bruges til sit oprindelige formål? (2) Det andet spørgsmål 2.1) Skal en detailhandler eller en leverandør, som videresælger en genstand, som en forbruger har returneret til ham, eller en genstand, som er blevet overflødig i hans sortiment, til en opkøber (af restpartier), anses for at være en indehaver, der skiller sig af med genstanden som omhandlet i rammedirektivets artikel 3, nr. 1)? 2.2) Har størrelsen af den købspris, som opkøberen skal betale til detailhandleren eller leverandøren, betydning for besvarelsen af spørgsmål 2.1)? 2.3) Har det nogen betydning for besvarelsen af spørgsmål 2.1), om der er tale om en genstand, som har en mangel eller en defekt, der er nem at afhjælpe? 2.4) Har det nogen betydning for besvarelsen af spørgsmål 2.1), om der er tale om en genstand, der har en mangel eller en defekt af et sådant omfang eller betydning, at genstanden som følge heraf ikke længere er egnet til eller kan bruges til sit oprindelige anvendelsesformål? (3) Det tredje spørgsmål 3.1) Skal en opkøber, der til en (udenlandsk) tredjemand videresælger hos detailhandlere eller leverandører opkøbte varer, der er returneret af forbrugere og/eller blevet overflødig, anses for at være en indehaver, der skiller sig af med genstanden som omhandlet i rammedirektivets artikel 3, nr. 1)? 3.2) Har størrelsen af den købspris, som tredjemanden skal betale til opkøberen, betydning for besvarelsen af spørgsmål 3.1)? 3.3) Har det betydning for besvarelsen af spørgsmål 3.1), om varepartiet også indeholder varer, som har en mangel eller en defekt, der er nem at afhjælpe? 3.4) Har det betydning for besvarelsen af spørgsmål 3.1), om varepartiet også indeholder varer, der har en mangel eller en defekt af et sådant omfang eller betydning, at den omhandlede</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	04.07.19

	genstand som følge heraf ikke længere er egnet til eller kan bruges til sit oprindelige anvendelsesformål? 3.5) Har det betydning for besvarelsen af spørgsmål 3.3), eller spørgsmål 3.4), hvilken procentsats de defekte varer udgør af hele det parti, der er videresolgt til tredjemanden? I bekræftende fald, hvilken procentsats er da afgørende?			
C-414/18	<p>Iccrea Banca</p> <p>Sagen vedrører fortolkning af artikel 5 i den delegerede forordning (EU) 2015/63. Navnlig spørgsmålet om, hvorvidt artikel 5, litra a) og f), hvorefter koncerninterne passiver og passiver hidrørende fra støttelån ikke indgår i beregningen af det årlige bidrag til afviklingsfonden, finder anvendelse analogt på »de facto koncerner« eller under omstændigheder, hvor et institut og andre banker er indbyrdes forbundet.</p> <p>EU-Domstolen er blevet forelagt følgende præjudicielle spørgsmål: Er artikel 5, stk. 1, navnlig litra a) og f), i forordning 2015/63 – fortolket i lyset af de principper, som der er henvist til i denne retsakt, i direktiv 2014/59, i forordning nr. 2014/806 og i artikel 120 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, i lyset af de grundlæggende regler om ligebehandling, forbud mod forskelsbehandling og proportionalitet, der er fastlagt i artikel 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og forbuddet mod dobbeltbeskatning – i forbindelse med beregningen af de bidrag, der er nævnt i artikel 103, stk. 2, i direktiv 2014/59, til hinder for, at den ordning, der er fastsat for koncerninterne passiver, også finder anvendelse på »de facto koncerner«, eller under alle omstændigheder, hvor et institut og andre banker er forbundet inden for samme system? Subsidiært ønskes oplyst, om den fordelagtige behandling af passiver hidrørende fra støttelån, som omhandlet i artikel 5, i lyset af de ovenfor nævnte principper kan anvendes analogt også på de passiver, som en bank i den såkaldte »gruppe 2« har over for andre banker i systemet (for andelskredit), eller om dette sidstnævnte kendetegn ved et institut, der reelt agerer som centralbank inden for en indbyrdes forbundet og integreret gruppe af mindre banker, herunder også i forholdet til ECB og finansmarkedet, i henhold til gældende lovgivning medfører, at der skal foretages en form for justering af de finansielle oplysninger, som den nationale afviklingsmyndighed skal indsende til de kompetente fællesskabsinstitutioner, og af de fastlagte bidrag, som instituttet skal indbetale til afviklingsfonden på baggrund af instituttets reelle gæld og risikoprofil?</p>	Finanstilsynet	GA	09.07.19
C-649/17	<p>Amazon EU</p> <p>EU-Domstolen forelægges følgende præjudicielle spørgsmål om fortolkning af artikel 6, stk. 1, litra c), i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder (EUT 2011, L 304, s. 64): 1. Kan medlemsstaterne fastsætte en bestemmelse, der – sådan som bestemmelsen i artikel 246a § 1, stk. 1, første punktum, nr. 2, i Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuch (lov om ikrafttrædelse af den tyske borgerlige lovbog, herefter »EGBGB«) – pålægger den erhvervsdrivende i forbindelse med indgåelse af aftaler om fjernsalg, og inden forbrugerer indvilliger i at indgå aftalen, altid (og ikke blot eventuelt (»gegebenenfalls«)) at stille sit telefonnummer til rådighed? 2.</p>	Forbrugerombudsmanden	Dom	10.07.19

	<p>Betyder udtrykket »gegebenenfalls« [»eventuelle«] (der anvendes i den tyske version) i artikel 6, stk. 1, litra c), i direktiv 2011/83/EU, at en erhvervsdrivende kun er forpligtet til at give oplysning om kommunikationsmidler, der faktisk allerede findes i virksomheden, og at den erhvervsdrivende altså ikke har pligt til at oprette en ny telefon- eller telefaxforbindelse eller e-mailkonto, såfremt han beslutter også at indgå aftaler om fjernsalg inden for rammerne af sin virksomhed? 3. Såfremt andet spørgsmål skal besvares bekræftende: Betyder udtrykket »gegebenenfalls« [eventuelle] (der anvendes i den tyske version) i artikel 6, stk. 1, litra c), i direktiv 2011/83/EU, at de kommunikationsmidler, der allerede findes i en virksomhed, kun er de kommunikationsmidler, som den erhvervsdrivende i hvert fald også faktisk anvender til [org. s. 3] kontakt med forbrugerne i forbindelse med indgåelse af aftaler om fjernsalg, eller omfatter de kommunikationsmidler, der allerede findes i virksomheden, også sådanne kommunikationsmidler, som den erhvervsdrivende hidtil udelukkende har anvendt til andre formål, såsom kommunikation med andre erhvervsdrivende eller myndigheder? 4. Er opregningen af kommunikationsmidler i artikel 6, stk. 1, litra c), i direktiv 2011/83/EU, nemlig telefon, telefax og e-mail, udtømmende, eller kan den erhvervsdrivende også benytte andre kommunikationsmidler, der ikke nævnes i bestemmelsen – såsom internet-chat eller et system med opringning til forbrugeren – såfremt der herved sikres en hurtig kontaktetablering og effektiv kommunikation? 5. Er det afgørende ved anvendelsen af kravet om gennemsigtighed i artikel 6, stk. 1, i direktiv 2011/83/EU, hvorefter den erhvervsdrivende skal give forbrugeren oplysning om de i artikel 6, stk. 1, litra c), i direktiv 2011/83/EU nævnte kommunikationsmidler på en klar og forståelig måde, at oplysningen gives hurtigt og effektivt?</p>			
C-210/18	<p>WESTbahn Management</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal punkt 2, litra a), i bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/34/EU af 21. november 2012 om oprettelse af et fælles europæisk jernbaneanområde, EUT L 343 af 14. december 2012, s. 32, fortolkes således, at jernbaneinfrastrukturelementerne »personperroner« i henhold til andet led i bilag I til dette direktiv skal subsumeres under det i nævnte bestemmelse nævnte kriterium »passagerstationer og dertil hørende bygninger og andre faciliteter«? 2. Dersom første spørgsmål besvares benægtende, spørges: Skal punkt 1, litra c), i bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/34/EU af 21. november 2012 om oprettelse af et fælles europæisk jernbaneanområde, EUT L 343 af 14. december 2012, s. 32, fortolkes således, at det deri nævnte kriterium »brug af jernbaneinfrastrukturen« omfatter benyttelse af personperroner i henhold til andet led i bilag I til dette direktiv?</p>	Transport-, Bygning-, og Boligministeriet	Dom	10.07.19
C-249/18	<p>CEVA Freight Holland</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 78 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks fortolkes således, at en klarer i forbindelse med en efterfølgende bogføring under henvisning til artikel 147, stk. 1, andet afsnit, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 kan vælge en anden og lavere</p>	Toldstyrelsen	Dom	10.07.19

	<p>transaktionspris for indførte varer for at få nedsat toldskylden? 2a. Er fastsættelsen af det tidspunkt, hvor underretningen til debitor har fundet sted, ved anvendelsen af artikel 221, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 2913/92 et EUretligt spørgsmål? 2b. Såfremt spørgsmål 2a besvares bekræftende, skal artikel 221, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 2913/92 da fortolkes således, at den heri omhandlede underretning skal være modtaget af debitor inden for fristen på tre år, regnet fra datoen for toldskyldens opståen, eller er det tilstrækkeligt, at underretningen er sendt til debitor inden for denne frist?</p>			
<p>Forenede sager C-103/18 og C-429/18</p>	<p>Sánchez Ruiz (sag C-103/18)</p> <p>Sagen vedrører hvorvidt den spanske lovgivning og retspraksis vedrørende tidsbegrænset udnævnelse af vedtægtsmæssigt personale er forenelig med § 4 og 5 i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse</p> <p>EU-Domstolen er blevet forelagt følgende præjudicielle spørgsmål: Første spørgsmål: Kan en situation som den, der beskrives i det foreliggende tilfælde (hvor den offentlige arbejdsgiver ikke overholder de ved lov fastsatte tidsmæssige begrænsninger, og derved tillader flere på hinanden følgende tidsbegrænsede kontrakter, eller opretholder den midlertidige karakter ved at ændre ansættelsestypen fra hjælpepersonale til vikaransat eller afløser), anses for misbrug hidrørende fra flere på hinanden følgende ansættelser og dermed henføres under § 5 i rammeaftalen, der er vedhæftet som bilag til direktiv 1999/70/EF? Andet spørgsmål: Skal bestemmelserne i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, som fremgår af bilaget til direktiv 1999/70/EF, sammenholdt med effektivitetsprincippet, fortolkes således, at de er til hinder for nationale processuelle regler, hvorefter det er et ufravigeligt krav, at en arbejdstager i tidsbegrænset ansættelse aktivt anfægter eller klager over samtlige på hinanden følgende ansættelser og ophør for at kunne være omfattet af direktivet og for at kunne gøre de rettigheder gældende, som den pågældende tildeles i henhold til EU's retsorden? Tredje spørgsmål: Henset til, at behovet for at besætte ledige stillinger og dække sygefravær og ferieperioder (...) i den offentlige sektor i forbindelse med udførelsen af væsentlige tjenester grundlæggende er »permanent«, og at det dermed er nødvendigt at fastlægge begrebet »objektive omstændigheder« som begrundelse for den tidsbegrænsede ansættelse: [...]</p> <p>Fernández Álvarez e.a. (sag C-429/18)</p> <p>Første spørgsmål: Er det i overensstemmelse med rammeaftalen, der er optaget som bilag til direktiv 1999/70/EF, at den forelæggende ret anlægger en fortolkning og en opfattelse, hvorefter der i forbindelse med den tidsbegrænsede ansættelse af sagsøgerne foreligger et misbrug, for så vidt som den offentlige arbejdsgiver anvender forskellige former for ansættelse, som alle er midlertidige, til varigt og konstant at udføre almindelige opgaver, som de vedtægtsmæssige fastansatte medarbejdere normalt udfører, og dække permanente og strukturelle behov, som reelt ikke er midlertidige, men derimod varige og konstante? Er denne beskrevne tidsbegrænsede ansættelse dermed ikke begrundet som omhandlet i § 5, stk. 1, litra a), i rammeaftalen med objektive omstændigheder, for så vidt som denne anvendelse af</p>	<p>Beskæftigelsesministeriet Moderniseringsstyrelsen</p>	<p>GA</p>	<p>11.07.19</p>

	<p>tidsbegrænsede ansættelseskontrakter er direkte i strid med andet afsnit i indledningen til rammeaftalen og punkt 6 og 8 i de generelle betragtninger til denne aftale, fordi de betingelser, der kunne begrunde disse tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, ikke er opfyldt? Andet spørgsmål: Er det i overensstemmelse med rammeaftalen, der er optaget som bilag til direktiv 1999/70/EF, at den forelæggende ret anlægger en fortolkning, hvorefter opslaget af en traditionel udvælgelsesprøve, der har de nævnte kendetegn, hverken er en foranstaltning med tilsvarende virkning eller kan betragtes som en sanktion, for så vidt som den ikke står i forhold til det misbrug, der er begået, og som medfører, at den tidsbegrænsede ansættelse bringes til ophør, hvorved formålene med direktivet tilsidesættes, og den ufordelagtige situation for vedtægtsmæssige midlertidige medarbejdere gøres varig, og ikke kan betragtes som en effektiv foranstaltning, for så vidt som den ikke medfører nogen ulempe for arbejdsgiveren eller har en afskrækkende virkning og dermed ikke er i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, i direktiv 1999/70, for så vidt som den ikke sikrer, at den spanske stat opnår de i direktivet foreskrevne resultater? Tredje spørgsmål: Er det i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, i direktiv 1999/70 og Den Europæiske Unions Domstols dom af 14. september 2016 i sag C-16/15, at den forelæggende ret anlægger og anvender en fortolkning, hvorefter et opslag af en åben udvælgelsesprøve ikke er en foranstaltning, der er egnet til at sanktionere et misbrug af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelsesforhold, idet der i spansk ret ikke findes en sanktionsmekanisme, der er effektiv og har afskrækkende virkning, og som bringer misbrug i forbindelse med ansættelse af vedtægtsmæssigt midlertidigt personale til ophør, idet lovgivningen ikke gør det muligt at besætte disse oprettede strukturelle stillinger med det personale, der vargenstand for misbruget, således at jobusikkerheden for disse arbejdstagere bibeholdes? Fjerde spørgsmål: Er det i overensstemmelse med rammeaftalen, at den forelæggende ret anlægger en fortolkning, hvorefter ændringen af statussen for den midlertidigt ansatte, der er genstand for misbruget, til »tidsubegrænset, men ikke fastansat« ikke er en effektiv sanktion, for så vidt som en arbejdstager med denne status kan få sin ansættelse bragt til ophør, enten fordi den pågældendes stilling besættes gennem en udvælgelsesprøve, eller fordi stillingen nedlægges, og derfor ikke er i overensstemmelse med rammeaftalen med henblik på at forebygge misbrug af tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, idet den ikke overholder artikel 2, stk. 1, i direktiv 1999/70, for så vidt som den ikke sikrer, at den spanske stat opnår de i direktivet foreskrevne resultater? Her bør det bemærkes, at denne sag omfatter følgende spørgsmål, som indgår i det præjudicielle spørgsmål, der blev forelagt den 30. januar 2018 i den forenkede procedure 193/2017 af JCA n.º 8 de Madrid (forvaltningsdomstol nr. 8 i Madrid): Femte spørgsmål: Når den nationale ret har fastslået, at der foreligger et misbrug af flere på hinanden følgende ansættelser af den vedtægtsmæssige midlertidige ansatte vikar hos SERMAS, idet denne ansættelse sigter mod at dække permanente og strukturelle behov for levering af ydelser fra de vedtægtsmæssige fastansatte medarbejdere, og der ikke findes nogen effektiv og afskrækkende foranstaltning i den nationale retsorden til at sanktionere et sådant misbrug og til at eliminere</p>			
--	--	--	--	--

	<p>konsekvenserne af tilsidesættelsen af den EU-retlige bestemmelse, skal § 5 i rammeaftalen i bilaget til direktiv 1999/70/EF da fortolkes således, at den forpligter den nationale ret til at træffe effektive og afskrækkende foranstaltninger, som sikrer rammeaftalens effektive virkning, og dermed til at sanktionere et sådant misbrug og eliminere konsekvenserne af tilsidesættelsen af den pågældende EU-retlige bestemmelse ved at undlade at anvende den nationale bestemmelse, som er til hinder herfor? Såfremt spørgsmålet besvares bekræftende, og som Den Europæiske Unions Domstol fastslog i præmis 41 i dom af 14. september 2016, forenede sager C- 184/15 og C-197/15: Vil det da være foreneligt med de mål, der forfølges med direktiv 1999/70/EF at ændre det tidsbegrænsede vedtægtsmæssige ansættelsesforhold som vikaransat/hjælpepersonale/afløser til et stabilt vedtægtsmæssigt ansættelsesforhold, eventuelt i form af en betegnelse som fastansat offentlig ansat eller tidsubegrænset offentlig ansat med den samme stabilitet i ansættelsen som de sammenlignelige vedtægtsmæssige fastansatte medarbejdere, som middel til at forhindre eller sanktionere misbrug af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelsesforhold og eliminere konsekvenserne af tilsidesættelsen af EU-retten, hvis dette sker på grundlag af den omstændighed, at den nationale lovgivning vedrørende den offentlige sektor forbyder enhver form for ændring af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter til en tidsubegrænset kontrakt i denne sektor, idet der ikke findes nogen anden effektiv foranstaltning, som kan hindre, og i givet fald sanktionere, et misbrug af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede kontrakter? [...]</p>			
Forenede sager C-180/18, C-286/18 og C-287/18	<p>Agrenergy m.fl. Skal artikel 3, stk. 3, litra a), i direktiv 2009/28/EF – også i lyset af det almindelige princip om beskyttelse af den berettigede forventning og direktivets samlede regulering af fremme af produktionen af energi fra vedvarende energikilder – fortolkes således, at en national ordning, hvorefter den italienske regering med efterfølgende gennemførelsesdekreter kan reducere eller endog ophæve de fastsatte incitamentstariffer, ikke er forenelig med EU-retten?</p>	Erhvervsministeriet Energistyrelsen	Dom	11.07.19
C-298/18	<p>Grafe et Pohle Sagen vedrører: 1. Skal en situation, hvori betjeningen af busruter overgår fra et busselskab til et andet i henhold til en udbudsprocedure i medfør af [Rådets] direktiv 92/50/EØF [af 18. juni 1992 om samordning af fremgangsmåderne ved] indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler, anses for at udgøre en overførsel af en bedrift i den betydning, hvori udtrykket er anvendt i artikel 1, stk. 1, i [Rådets] direktiv 77/187/EØF [af 14. januar 1977 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder, bedrifter eller dele af bedrifter], selv om der ikke er overdraget driftsmidler i nævneværdigt omfang, navnlig ingen busser, mellem de to nævnte virksomheder? 2. Berettiger antagelsen af, at busserne i forbindelse med en midlertidig tildeling af tjenesteydelserne ud fra en fornuftig driftsøkonomisk beslutning på grund af deres alder og de stigende tekniske krav (udstødningsværdier, busser</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	GA	11.07.19

	med lav indstigning) ikke længere har væsentlig betydning for bedriftens værdi, at Domstolen kan fravige sin dom af 25. januar 2001 (C-172/99) således, at også overtagelse af en væsentlig del af personalet under disse betingelser kan føre til, at direktiv 77/187/EØF finder anvendelse?			
C-380/18	<p>E.P.</p> <p>Det første spørgsmål: Skal artikel 6, stk. 1, litra e), i forordning (EU) 2016/399 (EUT L 77, Schengengrænsekodeksen) fortolkes således, at det ved konstateringen af, at det lovlige ophold på højst 90 dage inden for en periode på 180 dage er ophørt, fordi udlændingen betragtes som en trussel mod den offentlige orden, skal begrundes, at den pågældende udlændings personlig adfærd udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse? Det andet spørgsmål: Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende, hvilke krav gælder i henhold til artikel 6, stk. 1, litra e), i forordning (EU) nr. 2016/399 (EUT 2016, L 77, Schengengrænsekodeksen) til begrundelsen for, at en udlænding betragtes som en trussel mod den offentlige orden? Skal artikel 6, stk. 1, litra e), i forordning (EU) 2016/399 (EUT 2016 L 77, Schengengrænsekodeksen) fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national praksis, hvorefter en udlænding betragtes som en trussel mod den offentlige orden alene af den grund, at den pågældende udlænding er mistænkt for at have begået en strafbar handling?</p>	Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	11.07.19
Forenede sager C-381/18 og C-382/18	<p>G.S. m.fl.</p> <p>Sag C-381/18 vedrører:</p> <p>1) Skal artikel 6, stk. 2, i direktiv 2003/86/EF (EUT L 251, familiesammenføringsdirektivet) fortolkes således, at for at inddrage en opholdstilladelse til et familiemedlem eller afslå at forlænge den, kræves det begrundet, at det pågældende familiemedlem udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse? 2) Såfremt spørgsmål 1 skal besvares benægtende, hvilke krav gælder ifølge artikel 6, stk. 2, i direktiv 2003/86/EF (EUT L 251, familiesammenføringsdirektivet) til begrundelsen for at inddrage en opholdstilladelse til et familiemedlem eller afslå at forlænge den af hensyn til den offentlige orden? Skal artikel 6, stk. 2, i direktiv 2003/86/EF (EUT L 251, familiesammenføringsdirektivet) fortolkes således, at det er til hinder for en national praksis, hvorefter en opholdstilladelse til et familiemedlem kan inddrages eller nægtes forlænget af hensyn til den offentlige orden, såfremt den straf eller foranstaltning, som det pågældende familiemedlem er idømt eller pålagt, er tilstrækkelig høj i forhold til varigheden af det lovlige ophold i Nederlandene (»den glidende skala«), hvorved der på grundlag af kriterierne i henhold til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 2. august 2001, Boultif mod Schweiz, ECLI:CE:ECHR:2001:0802JUD005427300, og af 18. oktober 2006, Üner mod Nederlandene, ECLI:CE:ECHR:2006:1018JUD004641099, foretages en interesseafvejning mellem hensynet til det pågældende familiemedlems interesse i at udøve retten til familiesammenføring i Nederlandene på den ene side og hensynet til den nederlandske stats interesse i at beskytte den</p>	Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	11.07.19

	<p>offentlige orden på den anden side?</p> <p>Sag C-382/18 vedrører:</p> <p>1. Har Domstolen, henset til artikel 3, stk. 3, i Rådets direktiv 2003/86/EF af 22. september 2003 om ret til familiesammenføring (EUT L 251, familiesammenføringsdirektivet) og Nolan-dommen (ECLI:EU:C:2012:638) kompetence til at besvare præjudicielle spørgsmål fra en nederlandsk ret vedrørende fortolkningen af bestemmelser i dette direktiv i en sag angående indrejse og ophold til et familiemedlem til referencepersonen, der er nederlandsk statsborger, såfremt dette direktiv i nederlandsk ret er blevet erklæret for direkte og ubetinget anvendelig på disse familiemedlemmer? 2. Skal artikel 6, stk. 1, i direktiv 2003/86/EF (EUT L 251, familiesammenføringsdirektivet) fortolkes således, at det, for at kunne afslå en ansøgning om tilladelse til indrejse og ophold til et familiemedlem af hensyn til den offentlige orden, kræves begrundet, at det pågældende familiemedlem udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse? 3. Såfremt det andet spørgsmål skal besvares benægtende, hvilke krav stilles der ifølge artikel 6, stk. 1, i direktiv 2003/86/EF (EUT L 251, familiesammenføringsdirektivet) til begrundelsen for at afslå en ansøgning om tilladelse til og ophold til familiemedlemmet af hensyn til den offentlige orden? Skal artikel 6, stk. 1, i direktiv 2003/86/EF (EUT L 251, familiesammenføringsdirektivet) fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national praksis, hvorefter en ansøgning om tilladelse til indrejse og ophold til et familiemedlem kan afslås af hensyn til den offentlige orden på grund af domfældelser under et tidligere ophold i den pågældende medlemsstat, hvorved der på grundlag af kriterierne i henhold til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 2. august 2001, Boultif mod Schweiz, ECLI:CE:ECHR:2001:0802JUD005427300, og af 18. oktober 2006, Üner mod Nederlandene, ECLI:CE:ECHR:2006:1018JUD004641099, foretages en interesseafvejning mellem hensynet til det pågældende familiemedlems interesse i at udøve retten til familiesammenføring i Nederlandene på den ene side og hensynet til den nederlandske stats interesse i at beskytte den offentlige orden på den anden side?</p>			
C-395/18	<p>Tim</p> <p>I) Er artikel 57 og artikel 71, stk. 6, i direktiv 2014/24/EU til hinder for en national bestemmelse såsom artikel 80, stk. 5, i lovdekret nr. 50 af 2016, som foreskriver udelukkelse af en økonomisk aktør (tilbudsgiveren) såfremt det under udbudsproceduren fastslås, at der foreligger en udelukkelsesgrund vedrørende en af de tre underentreprenører, som er anført i udbudsdokumenterne, i stedet for at pålægge tilbudsgiveren at udskifte den udpegede underentreprenør? II) Subsidiært, såfremt Domstolen finder, at medlemsstaten har mulighed for at udelukke tilbudsgiveren, er det proportionalitetsprincip, der er fastsat i artikel 5 TEU, hvortil der henvises i 101. betragtning til direktiv 2014/24/EU, og som Domstolen har fastslået er et almindeligt EU-retligt princip, til hinder for en national bestemmelse såsom artikel 80, stk. 5, i lovdekret nr. 50 af 2016, hvorefter tilbudsgiveren under alle</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Energistyrelsen	GA	11.07.19

	omstændigheder skal udelukkes såfremt det under udbudsproceduren konstateres, at der foreligger en udelukkelsesgrund vedrørende den udpegede underentreprenør, til trods for, at der findes andre underentreprenører, der ikke er blevet udelukket, og som opfylder kravene til at udføre underentreprenørydelserne, eller til trods for, at tilbudsgiveren afstår fra at anvende underentreprenøren, idet tilbudsgiveren selv opfylder kravene til at udføre ydelserne?			
C-400/18	Infohos Skal artikel 13, punkt A, stk. 1, litra f), i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977, nu artikel 132, stk. 1, litra f), i direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 fortolkes således, at denne bestemmelse tillader medlemsstaterne at knytte en eksklusivitetsbetingelse til den heri omhandlede fritagelse, hvorved en selvstændig forening, der ligeledes leverer tjenesteydelser til ikke-medlemmer, bliver fuldt momspligtig også af tjenesteydelser til medlemmer?	Skattestyrelsen	GA	11.07.19
C-416/18 P	Mykola Yanovych Azarov mod Rådet for Den Europæiske Union (appel) Påstande: — Rettens dom af 26. april 2018 i sag T-190/16 ophæves. — Domstolen træffer endelig afgørelse i sagen, såvel Rådets afgørelse (FUSP) 2016/318 af 4. marts 2016 om ændring af afgørelse 2014/119/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (1) som Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2016/311 af 4. marts 2016 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 208/2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine (2) annulleres, for så vidt som disse retsakter vedrører appellanten, og Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne for Retten og for Domstolen. — Subsidiært til påstand nr. 2 hjemvises sagen til Retten i overensstemmelse med den retlige vurdering i Domstolens dom, og afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.	Udenrigsministeriet	Dom	11.07.19
C-447/18	Generálny riaditeľ Sociálneho poisťovního Bratislava e.a. Kan artikel 1, litra w), artikel 4 og artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, sammenholdt med retten til sociale sikringsydelser og sociale fordele, som er fastslået i artikel 34, stk. 1 og 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende fortolkes således, at de er til hinder for anvendelsen af en national retsforordning, hvorefter det slovakiske socialsikringsinstitut skal tage en ansøgers statsborgerskab i betragtning som en grundlæggende betingelse for retten for nationale repræsentanter på det idrætslige område til en ydelse, der supplerer alderspensionen, selv om et andet lovbestemt krav, nemlig at have repræsenteret statens retlige forgængere, herunder Den Socialistiske Republik Tjekkoslaviet, ligeledes indgår i den nationale retsforordning?	Beskæftigelsesministeriet	GA	11.07.19
C-502/18	České aerolinie Er et EF-luftfartsselskab i medfør af artikel 3, stk. 5, andet punktum, i [Europa- Parlamentets og Rådets] forordning (EF) nr. 261/2004 [af 11. februar 2004 om fælles bestemmelser om	Forbruger Europa	Dom	11.07.19

	<p>kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91] forpligtet til at betale kompensation til passagerer i tilfælde, hvor EF-luftfartsselskabet som det kontraktligt forpligtede luftfartsselskab udfører den første del af en flyvning med en mellemlanding i en lufthavn i en ikke-medlemsstat, hvorfra et luftfartsselskab, som ikke er et EFluftfartsselskab, udfører den anden del af flyvningen i kraft af en code sharingaftale, og hvor der er en forsinkelse på mere end tre timer ved ankomsten til den endelige ankomstlufthavn, som udelukkende er opstået under den anden del af flyvningen?</p>			
T-838/16	<p>BP mod FRA</p> <p>Påstande: — Sagsøgte tilpligtes at betale erstatning for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren har lidt som følge af fejlhåndtering og lækning af hans/hendes personoplysninger og adskillige andre uregelmæssigheder, der opstod i forbindelse med sagsøgtets sagsbehandling af hans/hendes begæringer om aktindsigt i henhold til forordning nr. 1049/ 2001 og hans/hendes begæringer om indsigt i oplysninger i henhold til artikel 13 i forordning nr. 45/2001. — Sagsøgte tilpligtes at betale erstatning for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren har lidt som følge af tilsidesættelser af adskillige bestemmelser, der har til formål at tillægge borgerne rettigheder. — Sagsøgte tilpligtes at betale erstatning for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren har lidt som følge af sagsøgtets ulovlige handlinger i forbindelse med opfyldelsen af dommen i sag T-658/13P. — Sagsøgte tilpligtes at betale erstatning for sagsøgerens ikke-økonomiske skade. — Sagsøgte tilpligtes at betale erstatning for den økonomiske skade. — Sagsøgte tilpligtes at erstatte de retsomkostninger, sagsøgeren har betalt for juridisk rådgivning i forbindelse med den administrative fase. — Sagsøgte tilpligtes at betale morarenter af det endeligt tilkendte beløb. — Sagsøgte tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger selv i tilfælde af, at sagsøgte frifindes.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	11.07.19
T-185/17	<p>PlasticsEurope mod ECHA</p> <p>Påstande: — Sagen fremmes til realitetsbehandling og sagsøgeren gives medhold. — Annullation af ECHA's afgørelse, offentliggjort den 12. januar 2017, om at medtage Bisphenol A på listen over stoffer, der senere skal optages til godkendelse som et særligt problematisk stof i overensstemmelse med artikel 59 i REACH forordningen. — ECHA tilpligtes at betale sagens omkostninger. — Der træffes sådanne andre eller yderligere foranstaltninger, som findes påkrævet.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	11.07.19
T-291/17	<p>Transdev m.fl. mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Principalt delvis annullation af Europa-Kommissionens afgørelse af 2. februar 2017 om støtteordningerne SA.26763 2014/C (ex 2012/NN), som Frankrig har indført til fordel for bustransportvirksomhederne i regionen Île-de-France, for så vidt som det i afgørelsens artikel 1 erklæres, at den regionale støtteordning blev »ulovligt« indført, til trods for, at der var tale om en eksisterende støtteordning. — Subsidiært delvis annullation af Europa-Kommissionens afgørelse af 2. februar 2017 om støtteordningerne SA.26763 2014/C (ex 2012/NN), som</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	12.07.19

	Frankrig har indført til fordel for bustransportvirksomhederne i regionen Île-de-France, for så vidt som det i afgørelsens artikel 1 erklæres, at den regionale støtteordning blev ulovligt indført for perioden forud for den 25. november 1998. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger			
T-292/17	Région Île de France mod Kommissionen Påstande: — Europa-Kommissionens afgørelse af 2. februar 2017 (SA.26763 — (2014/C) –) vedrørende den støtteordning, som Frankrig har gennemført til fordel for busselskaber, der driver virksomhed i regionen Ile-de-France, annulleres, for så vidt som denne ordning kvalificeres som statsstøtte. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	12.07.19
T-330/17	Ceobus m.fl. mod Kommissionen Påstande:—Principalt annulleres Kommissionens afgørelse af 2. februar 2017 SA.26763 vedrørende angiveligt tildelt støtte til kollektive transportvirksomheder i regionen Ile-de-France, for så vidt som det deri fastslås, at Ile-de-Frances støtteordning, der var gældende mellem 1984 og 2008, udgør ny støtte, som blev »iværksat retsstridigt«.—Subsidiært annulleres Kommissionens afgørelse af 2. februar 2017 SA.26763 vedrørende angiveligt tildelt støtte til kollektive transportvirksomheder i regionen Ile-de-France, for så vidt som det deri fastslås, at den individuelle støtte, der blev tildelt i henhold til regionen Ile-de-Frances støtteordning mellem maj 1994 og den 25. november 2008, udgør ny støtte, som blev »iværksat retsstridigt«.	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	12.07.19